Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρακαλοῦν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ.2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Αὐγούστου 1898 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 31

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 213]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

Ὅτε ἐν τῷ ταμείῳ παρέλαβεν ἡ Πετρίνα, ἀφ' οὗ πρῶτον τὴν ἐξήτασαν ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι τῆς κεφαλῆς, τὴν σημείωσιν περὶ ἧς εἶχεν εἴπῃ ὁ κ. Βουλφράν, ἐξῆλθε τοῦ ἐργοστασίου ἐρωτῶσα ἑαυτὴν ποῦ ἦτο τὸ κατάστημα τῆς Κυρίας Λαχάζ.

Θὰ ἤθελε νὰ εἶνε ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ καταστήματος, ἐξ οὗ εἶχεν ἀγοράσῃ τὸ μαλλικόν της, διότι τῇ ἦτο ἤδη γνωστὴ καὶ μᾶλλον θὰ συνεστέλλετο νὰ τὴν συμβουλευθῇ τί ὤφειλε νὰ ἀγοράσῃ.

Ζήτημα φοβερόν, δεινούμενον ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς τελευταίας φράσεως τοῦ κ. Βουλφρὰν «ἡ ἐκλογή σου θά με διαβεβαιώσῃ περὶ τοῦ χαρακτῆρος σου.» Βεβαίως δὲν εἶχε χρείαν τῆς δηλώσεως ταύτης ἵνα μὴ ἐκλέξῃ ἀπερισκέπτως ἐνδυμασίαν παράλογον, ἀλλ' ἆρά γε ὅ,τι ἦτο εὔλογον κατὰ τὴν κρίσιν της θὰ ἦτο τοιοῦτον καὶ κατὰ τὴν τοῦ κ. Βουλφράν; Παιδίον οὖσα εἶχεν ἴδῃ ὡραίας ἐσθῆτας καὶ εἶχε φορέσῃ, σεμνυνομένη καὶ σοβαρευομένη· βεβαίως κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν τοιαῦται ἐσθῆτες δὲν ἦσαν αἱ πρέπουσαι, ἀλλ' αἱ ἁπλούσταται, ἃς θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ, θὰ ἦσαν μᾶλλον πρέπουσαι.

Καὶ ἄν τῇ εἶχον εἴπῃ τὴν προτεραίαν, ὅτε ὑπέφερε τόσον ἐκ τῆς δυστυχίας, ὅτι ἔμελλον νὰ τῇ δώσωσιν ἐνδύματα καὶ ἀσπρόρρουχα, βεβαίως δὲν θὰ ἐφαντάζετο ὅτι τὸ ἀνέλπιστον τοῦτο δῶρον δὲν ἤθελε τὴν ἐμπλήσῃ χαρᾶς, καὶ ὅμως ἡ ἀμηχανία καὶ ὁ φόβος ὑπερίσχυον ἐν αὐτῇ κατὰ πολὺ παντὸς ἄλλου συναισθήματος.

Ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ἐκκλησίας εἶχεν ἡ Κυρία Λαχάζ τὸ κατάστημά της, ἀναντιρρήτως τὸ ὡραιότατον, τὸ κομψότατον ἐν Μαρωκούρ, μετὰ ἐκθέσεως ὑφασμάτων, ταπητῶν, πανικῶν, πίλων, κοσμημάτων, μύρων ἄτινα διήγειρον τὰς ἐπιθυμίας, ἐξῆπτον τὰς ὀρέξεις τῶν φιλαρέσκων τῆς χώρας, καὶ τὰς ἠνάγκαζον νὰ δαπανῶσιν ἐκεῖ τὰ κέρδη των, ὡς οἱ πατέρες καὶ οἱ σύμβιοι ἐδαπάνων τὰ ἑαυτῶν κέρδη εἰς τὸ καπηλεῖον.

Ἡ ἔκθεσις αὕτη ηὔξησεν ἔτι μᾶλλον τὴν συστολὴν τῆς Πετρίνας· ἐπειδὴ δὲ ἡ εἴσοδος κόρης ῥακενδύτου δὲν προκαλεῖ τὰς φιλόφρονας δεξιώσεις οὔτε τῆς διευθυντρίας οὔτε τῶν ἐργατριῶν, αἵτινες εἰργάζονται ὄπισθεν ἐπιμήκους τραπέζης, ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον ἀναποφάσιστος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καταστήματος, ἀγνοοῦσα πρὸς τίνα ν' ἀποταθῇ. Τέλος ἀπεφάσισε νὰ ὑψώσῃ τὸν φάκελλον ὃν ἐκράτει.

«Τί εἶνε, μικρά;» ἠρώτησεν ἡ Κυρία Λαχάζ.

Ἔτεινε τὸν φάκελλον ἔχοντα ἔν τινι γωνίᾳ ἔντυπον τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐργοστάσια Μαρωκούρ Βουλφράν, Πεινδαβοάν.»

Πρὶν ἀναγνώσῃ ἔμπορος ὅλην τὴν σημείωσιν, ἡ ὄψις της ἐφωτίσθη διὰ μειδιάματος ἐπαγωγοτάτου.

«Ὁ κ. Βουλφράν ἐκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὸ γραφεῖον του.» (Σελ. 242 στ. γ'.

«Καὶ τί ἐπιθυμεῖτε, δεσποινίς;» ἠρώτησεν ἐξερχομένη τῆς θέσεώς της καὶ προσφέρουσα κάθισμα.

Ἡ δὲ Πετρίνα ἀπεκρίθη ὅτι εἶχε χρείαν ἐνδυμάτων, ἀσπρορρούχων, περικνημίδων καὶ πίλου.

«Ἔχομεν ἀπὸ ὅλα καὶ μάλιστα πρώτης ποιότητος. Θέλετε νὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ φόρεμα; Μάλιστα· δὲν εἶν' ἔτσι; Θά σας δείξω ὑφάσματα· τώρα ἀμέσως θὰ ἰδῆτε.»

Ἄλλα δὲν ἤθελε νὰ ἴδῃ ὑφάσματα, ἤθελε φόρεμα ἕτοιμον, ὅπερ νὰ ἐνδυθῇ παρευθὺς ἢ τοὐλάχιστον τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ αὔριον μετὰ τοῦ κ. Βουλφράν.

«Ἀ! θὰ ἐξέρχεσθε μετὰ τοῦ κ. Βουλφράν;» εἶπε ζωηρῶς ἡ ἔμπορος, ἧς τὴν περιεργίαν ἐξῆψεν ὁ παράξενος οὗτος λόγος καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν τίνα σχέσιν ὁ πανίσχυρος κύριος τοῦ Μαρωκούρ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ πρὸς τὴν γυφτοπούλαν ἐκείνην.

Ἀλλ' ἡ Πετρίνα, ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἐξηκολούθησε τὰς ἐξηγήσεις της, λέγουσα ὅτι τὸ φόρεμα, οὗ εἶχε χρείαν, ὤφειλε νὰ εἶνε μαῦρον, διότι εἶχε πένθος.

«Διὰ νὰ συνοδεύσετε κηδείαν;»

— Ὄχι.

— Καταλαμβάνετε, δεσποινίς, ὅτι ἡ χρῆσις εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μεταχειρισθῆτε τὸ φόρεμά σας, λέγει ποῖον θὰ εἶνε τὸ σχῆμά του, τὸ ὕφασμα, ἡ τιμή.

— Σχῆμα, τὸ ἁπλούστατον· ὕφασμα στερεὸν καὶ ἐλαφρὸν· τιμὴ ἡ κατωτάτη.

— Καλά, καλά, ἀπεκρίθη ἡ ἔμπορος, τώρα θὰ σας δείξουν. Βιργινία, κύτταξε τί θέλει τὸ κορίτσι.»

Τοῦ τόνου μεταβληθέντος, καὶ οἱ τρόποι μετεβλήθησαν· ἀξιοπρεπῶς ἡ Κυρία Λαχὰζ ἐπανέλαβε τὴν θέσιν της παρὰ τὸ ταμεῖον, ἀπαξιοῦσα ν' ἀσχοληθῇ περὶ πελάτιδος δεικνυούσης τοιαύτας διαθέσεις, κόρης ὑπηρέτου τινὸς ἀναμφιβόλως, ἣν ὁ κ. Βουλφρὰν ἐλεεῖ ἐν τῷ πένθει της, καὶ μάλιστα τίς οἶδεν ὁποίου ὑπηρέτου.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Βιργινία ἐκόμιζεν ἐπὶ τῆς ἐπιμήκους τραπέζης ἐσθῆτα ἐκ κασμιρίου ἔχουσαν σειράδια καὶ γαγάτας, ἡ ἔμπορος παρεμβαίνουσα εἶπε·

«Δὲν εἶνε αὐτὸ εἰς τὰς τιμάς· δεῖξε τὸ φόρεμα καὶ τὴν βλοῦζαν ἀπὸ τὸ μαῦρο τσίτι μὲ τὰς ἄσπρες βοῦλες. Τὸ φόρεμα θὰ εἶνε λιγάκι μακρὺ καὶ ἡ βλοῦζα λιγάκι πλατειά, ἀλλὰ μὲ ἕνα στρεῖφωμα καὶ μερικὰ μπαστάκια θὰ εἶνε περίφημα. Κ' ἔπειτα δὲν ἔχομεν ἄλλα.»

Ὁ τελευταῖος οὗτος λόγος καθίστα περιττὸν πάντα ἄλλον· ἄλλως τε ἡ Πετρίνα εὗρεν ὡραιότατον τὸ φόρεμα τοῦτο καὶ τὴν βλοῦζαν, καίτοι δὲν ἦσαν τοῦ σώματός της. Ἐπειδὴ δὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι διὰ μικρᾶς διορθώσεως θὰ ἦσαν περίφημα, ὤφειλε νὰ πεισθῇ.

Ὡς πρὸς τὰς περικνημίδας καὶ τὰ ὑποκάμισα ἡ ἐκλογὴ ἦτο εὔκολος, ἀφ' οὗ ἤθελε τὰ εὐθηνότατα· ἀλλ' ὅτε ὅμως εἶπεν ὅτι θὰ ἀγοράσῃ μόνον δύο ζεύγη περικνημίδων καὶ δύο ὑποκάμισα, ἡ δεσποινὶς Βιργινία ἐφάνη περιφρονητικὴ ὅσον καὶ ἡ διευθύντρια, καὶ μόνον κατὰ χάριν ἠξίωσε νὰ δείξῃ τὰς περικνημίδας καὶ τὸν μαῦρον φιάθινον πῖλον, δι' ὧν συνεπληροῦτο ὁ ἱματισμὸς τῆς μικρᾶς ταύτης ἠλιθίας· ἐφαντάσθητέ ποτε μωρίαν παρομοίαν; δύο ζεύγη περικνημίδων καὶ δύο ὑποκάμισα! Καὶ ὅτε ἡ Πετρίνα ἐζήτησε μαντήλια, ἅτινα ἀπὸ πολλοῦ ἦσαν τὸ ὑποκείμενον τῶν πόθων της, ἡ νέα αὕτη ἀγορά, περιορισθεῖσα ἄλλως τε εἰς τρία μαντήλια, οὐδόλως μετέβαλε τὴν διάθεσιν οὔτε τῆς διευθυντρίας οὔτε τῆς δεσποινίδος τοῦ καταστήματος.

«Αὐτὴ ἡ μικρὴ καὶ τὸ κἂν τίποτα εἶνε τὸ ἴδιο.»

— Καὶ τώρα θὰ σάς τα στείλωμεν αὐτά; ἠρώτησεν ἡ Κυρία Λαχάζ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Κυρία, θὰ ἔλθω νὰ τα πάρω τὸ βράδυ.

— Οὔτε πρὸ τῶν ὀκτώ, οὔτε μετὰ τὰς ἑννέα».

Ἡ Πετρίνα, μὴ θελήσασα νὰ τῇ στείλωσι τὰ ἐνδύματά της, εἶχε λόγον εὐλογώτατον, ὅτι δῆλα δὴ δὲν εἴξευρε ποῦ θὰ κοιμηθῇ τὴν ἑσπέραν. Ἐν τῇ νήσῳ της, οὐδὲ νὰ το διανοηθῇ ὤφειλε. Ὁ οὐδὲν ἔχων, δὲν ἔχει χρείαν θυρῶν καὶ κλείθρων· ἀλλὰ τἀγορασθέντα, καὶ ἃς περιεφρόνησεν αὐτὰ ἡ ἔμπορος, ἦσαν εἰς τὴν Πετρίναν πλοῦτος, ὁ δὲ πλοῦτος ἔχει χρείαν φυλάξεως· δέον λοιπὸν νὰ ἔχῃ κατοικίαν τὴν ἑπομένην νύκτα, καὶ ὡς εἰκός, ἐσκέφθη νὰ τα παραλάβῃ εἰς τῆς μάμμης τῆς Τριανταφυλλιᾶς. Δι' ὅ, ἐξελθοῦσα τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος κατηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας, ἵνα ἴδῃ ἐὰν θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ ὅ τι ἐπεθύμει, τοῦτ' ἔστι μικρόν τι δωμάτιον οὐχὶ πολλῆς ἀξίας.

Ὅτε προσηγγίζεν εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν, εἶδε τὴν Τριανταφυλλιὰν ἐξερχομένην.

«Φεύγεις!

— Καὶ σὺ ἐσχόλασες!»

Δι' ὀλίγων ἐσπευσμένων λέξεων ἐξηγήθησαν.

Ἡ Τριανταφυλλιὰ μετέβαινεν εἰς Πικκινοῦ, εἰς ἐπείγουσαν ἐργασίαν, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τῆς μάμμης της εὐθὺς ὡς θὰ ἐπεθύμει, ὥστε νὰ διαρρυθμίσῃ εὐνοϊκῶς τὰ τοῦ ἐνοικίου τοῦ δωματίου· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Πετρίνα δὲν εἶχεν ἐργασίαν ὅλην τὴν ἡμέραν, διατί νὰ μὴ τὴν συνώδευεν εἰς Πικκινοῦ; θὰ ἐπανήρχοντο δὲ ὁμοῦ. Θὰ ἦτο ἐκδρομὴ διασκεδαστική.

Ἡ διασκεδαστικὴ αὕτη ἐκδρομὴ κατὰ τὴν ἄνοδον ὑπῆρξε λίαν ταχεῖα καὶ σύντομος· ἀποπερατωθείσης δὲ τῆς ἐργασίας, ἡ ἐπάνοδος ἐγένετο βραδεῖα, διότι ἐγένετο μετὰ πολλῆς φλυαρίας, μετὰ πολλῶν περιπλανήσεων καὶ ἐκδρομῶν εἰς τοὺς ἀγρούς, μετὰ σταθμῶν πρὸς ἀνάπαυσιν ὑπὸ σκιάν, ὥστε κατήντησαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς Μαρωκοὺρ τὴν ἑσπέραν. Ἀλλ' ἡ Τριανταφυλλιὰ τότε μόνον ἐνόησε τί ὥρα ἦτο, ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν τῆς οἰκίας τῆς μάμμης.

«Τί θὰ εἰπῇ ἡ θειά Ζηνοβία;

— Ἀλήθεια!

— Αἴ, καὶ τί μ' αὐτό; ἐγὼ ἐδιασκέδασα περίφημα. Καὶ σύ;

— Ἂν σὺ διεσκέδασες ὅπου ἔχεις ἀνθρώπους καὶ ὁμιλεῖς ὅλην τὴν ἡμέραν, φαντάσου πῶς μ' ἐφάνη αὐτὸς ὁ περίπατος εἰς ἐμέ που δὲν ἔχω κανένα.

— «Καλὰ λές».»

Εὐτυχῶς ἡ θειὰ Ζηνοβία ἦτο ἀπησχολημένη ὑπηρετοῦσα τὰς οἰκοτρόφους της, ὥστε αἱ συμφωνίαι ἐγένοντο μετὰ τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας, καὶ ὡς ἐκ τούτου πολὺ εὐκόλως καὶ ταχέως· πεντήκοντα φράγκα τὸν μῆνα νὰ τρώγῃ δὶς τῆς ἡμέρας, δώδεκα φράγκα ἐνοίκιον δωματίου μετὰ μικροῦ κατόπτρου, παραθύρου καὶ μικροῦ τραπεζίου.

Τὴν ὀγδόην ἑσπερινὴν ὥραν ἡ Πετρίνα ἐδείπνει μόνη ἐν τῷ κοινῷ ἐστιατορίῳ, ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων χειρόμακτρον. Τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν μετέβη εἰς τὸ κατάστημα καὶ παρέλαβε τὰ ἐνδύματά της καὶ τὴν ἐνάτην ἐκλείδωσε τὸ δωμάτιόν της ἔσωθεν καὶ ἐπλαγίασε, τεταραγμένη ὀλίγον, αἰσθανομένη ζάλην, ἀλλὰ πράγματι πλήρης ἐλπίδος.

Τώρα πλέον θὰ φανῇ.

Καὶ ὄντως ἐφάνη τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν, ὅτε ὁ κ. Βουλφρὰν ἀφ' οὗ ἔδωκε τὰς διαταγάς του εἰς τοὺς προϊσταμένους τῆς ὑπηρεσίας, καλῶν αὐτοὺς διὰ κωδωνισμοῦ τῶν ἐπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ πίνακος ἀναγεγραμμένων ἀριθμῶν ἐν τῷ διαδρόμῳ, ἐκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἡ αὐστηρὰ ὄψις τοῦ κ. Βουλφρὰν κατετάραξεν αὐτήν· διότι, εἰ καὶ οἱ πρὸς αὐτὴν στραφέντες ὀφθαλμοί του ἦσαν ἄνευ βλέμματος, ὅμως αὐτὴ δὲν ἠπατήθη τί ἐξέφραζεν ἡ φυσιογνωμία ἐκείνη ἡν κάλλιστα ἐγίνωσκεν ἤδη.

Βεβαίως εὐμένειαν δὲν ἐξέφραζεν, ἀλλὰ μᾶλλον δυσμένειαν καὶ ὀργήν.

Τί κακὸν λοιπὸν ἔπραξε καὶ ἦτο ἀξία ἐπιπλήξεως;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΜΑΓΟΣ

Εἷς δυστυχισμένος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τίποτε εἰς τὸν κόσμον, πλὴν του ἑαυτοῦ του, περιεφέρετο ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, παίζων φλογέραν διὰ νὰ κερδίζῃ τὰ πρὸς τὰ ζῆν.

Δι' ἕνα κομμάτι ψωμὶ ἐφύσα, ἐφύσκωνε τὰς παρειάς του καὶ ἐσκέπαζε τόσον ἐπιδεξίως μὲ τοὺς δακτύλους του τὰς ὀπὰς τοῦ ὀργάνου του, ὥστε ἂν καὶ ἔπαιζε μόνος του ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἔπαιζον πεντακόσιοι.

Δυστυχῶς ἐκείνην τὴν ἐποχήν, ὡς καὶ τώρα, ὅλοι οἱ βοσκοὶ ἔπαιζαν φλογέραν, ὁ δὲ δυστυχὴς Γρύλλος—εἶχε τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ ἐκείνου ζῴου τὸ ὁποῖον φωνάζει τὴν νύκτα εἰς τὰς κοπνοδόχους—ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὸν ἀνταγωνισμὸν τὸν ὁποῖον τῷ ἔκαμνον.

Κρέας δὲν του συνέβαινε νὰ φάγῃ δύο φορὰς τὸ ἔτος, καὶ πάλιν τὴν δευτέραν φορὰν ἔλειχε τὰ δάκτυλά του ἐνθυμούμενος τὴν πρώτην φορὰν ποῦ εἶχε φάγῃ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤκουσε νὰ ἐπαινοῦν πολὺ τὰ ὡραῖα φαγητὰ εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ φάγῃ καὶ αὐτός.

— Πότε λοιπὸν καὶ σύ, κακομοίρη Γρύλλε, θὰ φάγῃς περδίκια, ἢ μπεκάτσες, ἢ λαγοὺς ἢ ἄλλο ὀνομαστὸ κυνήγι; Πότε θὰ πιῇς κρασιὰ ὡραῖα καὶ πρόκια καὶ ἄλλα ποτά;

Ἀφοῦ δὲ ἐπεθεώρει μὲ τὴν φαντασίαν του ὅλους τοὺς οἴνους καὶ ὅλα τὰ φαγητὰ ἀνεφώνει.

— Δὲν θέλω ν' ἀφήσω τὸν κατακαίμενο τοῦτον κόσμον χωρὶς νὰ φάγω τοὐλάχιστον τρεῖς φορὰς καλὰ εἰς τὴν ζωήν μου. Ἔπειτα ἂς ἀποθάνω.

— Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε λεπτὸ τσακισμένο, ἠδύνατο δὲ νὰ ἀναστρέψῃ τὰ θυλάκιά του χωρὶς νὰ πέσῃ ἄλλο τι παρὰ ξηρὰ τρίμματα ψωμιοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὸν πόθον του.

Ἡμέραν τινὰ ἐν ᾧ ἔξυνε τὴν κεφαλήν του μὲ τὴν μίαν χεῖρά του καὶ τὴν ῥάχιν του μὲ τὴν ἄλλην, τῷ ἦλθεν ἐξαφνα εἰς τὸν νοῦν του νὰ γίνῃ μάγος. Καὶ διατί τάχα ὄχι; Τόσοι ἄνθρωποί του εὑρίσκονται εἰς στενοχωρίαν καὶ δὲν ἠξεύρουν τί νὰ πράξουν θὰ ἐζήτουν τὴν συμβουλήν του.

Ἤρχισε λοιπὸν νὰ σχεδιάζῃ διάφορα μαγικὰ διὰ νὰ γελᾷ τοὺς κουτοὺς καὶ νὰ ἀπατᾷ τοὺς σοβαρούς.

— Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπε, θὰ γεμίζω τὴν κοιλιά μου καὶ θὰ δίδω εἰς ὅσους μὲ φιλοξενοῦν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὕρουν ὅ,τι ἔχασαν. Τὸ πολὺ πολὺ θά μού τες βρέχουν κάποτε· θά με τιμωρήσουν ἴσως περισσότερον· ἀλλὰ τί με μέλει; ἂς καταβῶ τοὐλάχιστον χορταμένος εἰς τὸν Ἅδην.

Ἤρχισε λοιπὸν νὰ διαλαλῇ ὅτι ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μαντεύῃ τὰ πλέον ἀπόκρυφα πράγματα, ὅτι ἠμπορεῖ νὰ προφητεύῃ τὸ μέλλον καὶ νὰ λέγῃ εἰς ἕκαστον τὴν τύχην του.

Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε ὅτι εὗρε μετ' ὀλίγον ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀνάγκην τῶν πληροφοριῶν του.

Ἐν ᾧ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του ἔμαθεν ὅτι μία κυρία πλουσιωτάτη καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς, πληροφορηθεῖσα τὴν ἱκανότητά του, τὸν ἐπροσκάλει εἰς τὸν πύργον της.

Ἡ κυρία ἐκείνη ἀνεζήτει ἕνα ἀδάμαντα μεγίστης ἀξίας, τὸν ὁποῖον ἔκλεψαν τρεῖς ὑπηρέται.

Ὁ μάγος φθάνει εἰς τὸν πύργον καὶ ἡ πυργοδέσποινα τὸν ἐρωτᾷ, ἂν ἠμπορῇ νὰ μαντεύσῃ τί ἀπέγεινεν ὁ ἀδάμας.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Γρύλλος, ἠμπορῶ νὰ το μαντεύσω, ἀλλ' αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὀλίγον καιρὸν καὶ μερικὰς δαπάνας.

— Πόσος καιρὸς καὶ πόσα χρήματα σοῦ χρειάζονται;

— Ὤ, εἶπεν ὁ Γρύλλος, τρεῖς ἡμέραι μοῦ φθάνουν· χρήματα δὲν θέλω· θέλω μόνον εἰς τὰς τρεῖς αὐτὰς ἡμέρας νὰ μου παραθέσετε τρία μεγαλοπρεπῆ γεύματα, τὰ ὁποῖα θὰ διαρκοῦν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ· ἐὰν δὲν γίνουν αὐτά, δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ μαντεύσω τίποτε.

Ἡ πυργοδέσποινα ἦτο πλουσιωτάτη, καὶ ἐθεώρησεν ἀναξίαν λόγου τὴν δαπάνην ἐκείνην.

Διέταξε λοιπὸν τὸν ἀρχιμάγειρόν της νὰ ἐκτελέσῃ πιστῶς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μάγου, οὗτος δὲ διέταξε τὰ ὀρεκτικώτερα καὶ πολυτελέστερα φαγητά, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα οἱ τρεῖς κλέπται κατείχοντο ἀπὸ τρόμον φοβούμενοι μήπως ὁ μάγος εὕρῃ ὅτι αὐτοὶ ἔκλεψαν τὸ δακτυλίδιον.

Ἀφ οὗ ἐπὶ μακρὸν συνδιεσκέφθησαν περὶ τοῦ πρακτέου, ἐπειδὴ δὲ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν διετάχθη ἀπὸ τὸν ἀρχιμάγειρον νὰ παραθέσῃ τὸ πρῶτον γεῦμα ἀπεφάσισαν νὰ περιμείνωσι καὶ νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς περιστάσεις.

Πραγματικῶς ὁ Γρύλλος ἐκάθησεν ἀπὸ τὸ πρωὶ εἰς τὴν τράπεζαν καὶ διέταξε νὰ τῷ φέρωσιν ὅ,τι εἶχε παραγγείλῃ· ἦτο τόσον ὀλίγον συνηθισμένος εἰς τὴν θελκτικὴν γεῦσιν τῶν ὡραιοτέρων οἴνων, καὶ τὴν θαυμασίαν γεῦσιν τῶν διαφόρων φαγητῶν, ὥστε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐζήτει νὰ πίῃ.

Μετὰ τὸ δεύτερον φαγητὸν αἱ ἰδέαι του ἤρχισαν νὰ ἐμπερδεύωνται, εἰς τὸ τρίτον ἡ χεὶρ του εἶχε γίνῃ βαρεῖα, εἰς τὸ τέταρτον οἱ ἀτμοὶ τοῦ καμπανίτου, οἱ ὁποῖοι ἀνέβησαν εἰς τὴν κεφαλήν του, τὸν ἐζάλισαν ὁλοσχερῶς· ἀπὸ δὲ τοῦ πέμπτου φαγητοῦ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης στηρίζων ἔπινε χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ τί, καὶ σχεδὸν χωρὶς εὐχαρίστησιν.

Ἤρχισε νὰ τραγουδῇ, ἔπειτα ἐσηκώθη, ἔκαμεν ὑποκλίσεις εἰς τὰ ἔπιπλα, περιπλανήθη πέντε λεπτὰ διὰ νὰ εὕρῃ τὴν θύραν καὶ τέλος ἐζήτησε νὰ πλαγιάσῃ.

Ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ νὰ τον κατασκοπεύῃ, ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ θάρρος, ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Γρύλλος ἐκιάσθη ἀπὸ αὐτὸν διὰ νὰ μὴ πέσῃ καὶ τον ἔσεισε πυρετωδῶς φωνάζων:

— Ἕνα καὶ πρῶτον! Εὐχαριστῶ, Θεέ μου.

Ὁ ὑπηρέτης ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ἠσθάνθη ῥῖγος εἰς ὅλον τὸ σῶμά του, διότι ἐνόμισεν ὅτι ὁ μάγος ἤθελε νὰ εἴπῃ: Νὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς κλέπτας που ἔκλεψαν τὸ διαμάντι.

Ἀλλ' ὁ Γρύλλος ἐνόει κάτι ὅλως διόλου διαφορετικόν· οἱ λόγοι του ἐσήμαινον δι' αὐτόν: Νὰ ἕν καὶ τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ γεύματα, τὰ ὁποῖα τόσον ἐπεθύμησα εἰς ὅλην τὴν ζωήν μου.

Ὁ ὑπηρέτης τρέμων διηυθύνθη πρὸς τοὺς συντρόφους του καὶ διηγήθη πρὸς αὐτοὺς τί συνέβη.

— Δυστυχία μας! εἶπον καὶ οἱ τρεῖς! ἡ κλοπή μας ἀνεκαλύφθη.

Ἐνόμιζον δὲ ἤδη ὅτι τους ἔσυρεν εἰς τὰ δίκτυά της ἡ δικαιοσύνη καὶ ὅτι ὑφίσταντο φοβερὰ βάσανα.

Ὅπως δὲ ἦτο τεταραγμένη ἡ συνείδησις των ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον τὸν διάβολον ὅστις ἦλθε νὰ τους ἐξολοθρεύσῃ.

Ἀπεφασίσθη δὲ πάλιν νὰ παρατηρήσῃ περὶ τοῦ πρακτέου ὁ δεύτερος, ὅστις ἔμελλε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν μάγον κατὰ τὸ δεύτερον γεῦμα.

Καθὼς ἐξημέρωσεν, ὁ Γρύλλος διέταξε νὰ ἑτοιμασθῇ καὶ πάλιν τὸ συμπόσιον. Ἐρυθροὺς ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνοικτοὺς τοὺς ῥώθωνας ἔτρωγεν, ἔτρωγε μὲ ὅσην ἀπληστίαν καὶ χθές.

Ἀφ' οὗ ἔφαγε καὶ ἔπιε τόσον ὥστε ἐξηπλώθη ὑπὸ κάτω τῆς τραπέζης, εἶπε πάλιν παρατηρῶν τὸν ὑπηρέτην·

— Ἔχομε δύο ὡς τώρα!

Ἔντρομος ὁ ὑπηρέτης ἔσπευσε ν' ἀνακοινώσῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς συνενόχους του. Τοὺς συνεβούλευσεν ἐν τούτοις νὰ περιμείνωσι τὸ τέλος τῆς τρίτης ἡμέρας καὶ ἀπεφασίσθη νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ ὁ τρίτος τὴν ἐπαύριον, ὅπως ὁριστικῶς πλέον ἴδωσι τί ἔπρεπε νὰ πράξωσιν.

Ἦλθε λοιπὸν ἡ σειρὰ καὶ τοῦ τελευταίου γεύματος· ἡ τράπεζα ἐστρώθη ἐκ νέου διὰ πολυτελῶν φαγητῶν καὶ οἴνων καὶ ὁ αὐθέντης Γρύλλος ἐκάθισε μὲ πολλὴν ὄρεξιν πάλιν.

Ὁ τρίτος ὑπηρέτης ἦτο πολὺ ἀνύσηχος· ὁσάκις ὁ μάγος ἐζήτει παρ' αὐτοῦ κάτι, ἐνόμιζεν ὅτι τον ἐδείκνυεν ἀπειλητικῶς διὰ τοῦ δακτύλου.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ὁ Γρύλλος ἐγονυπέτησε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν. Ἔπειτα σηκωθεὶς ἔξαφνα ἐν μέσῳ τῆς προσευχῆς του, ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ ἀνέκραξε·

— Ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ τρίτου! Τώρα εἶμαι εὐχαριστημένος, καὶ τίποτε πλέον δὲν ἔχω νὰ ἐπιθυμήσω εἰς τὸν κόσμον.

Ἔπειτα δὲ ἀποταθεὶς εἰς τὸν ὑπηρέτην:

— Πήγαινε νὰ εἴπῃς εἰς τὴν κυρίαν σου, ὅτι αὔριον τὸ πρωὶ εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν της, διότι ὅλα ἐτελείωσαν.

Οἱ τρεῖς ὑπηρέται δὲν ἀμφέβαλλον πλέον ὅτι ἡ κλοπή των ἀνεκαλύφθη καὶ ὅτι τὴν ἐπαύριον ὁ μάγος ἔμελλε νὰ γνωστοποιήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν πυργοδέσποιναν. Οὐδὲ λεπτὸν δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν. Ἔσκαψαν λοιπὸν τὸ κεφάλι των νὰ εὕρουν μέσον νὰ ἀπαλλαχθῶσιν ἀπὸ τὴν δυσκολωτάτην θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο. Ὁ εἷς ἐπρότεινε νὰ το κόψουν λάσπη καὶ οἱ τρεῖς· ὁ ἄλλος ἔλεγε νὰ κρεμασθοῦν εἰς τὰ τρία δένδρα τοῦ κήπου.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ τρίτος, τὸ φρονιμώτερο που ἔχομε νὰ κάμωμε εἶνε νὰ

δώσωμε τὸ διαμάντι εἰς τὸν μάγον· νὰ πέσωμεν εἰς τὰ πόδια του καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ μας λυπηθῇ, διὰ νὰ μὴ κρεμασθῶμεν.

Τοῦτο καὶ ἔγινε. Τὴν πρωΐαν τῆς τετάρτης ἡμέρας ὁ Γρύλλος εἶχε συνέλθει ἐκ τῆς μέθης καὶ ἠσθάνετο ῥῖγος ἀγωνίας συλλογιζόμενος τί τὸν ἐπερίμενε. Τί θὰ ἐπάθαινεν ἂν ἀνακαλύπτετο ὁ δόλος του!

Ἐφαντάζετο ὅτι τὸ ὀλιγώτερον θὰ ἐλάμβανε διακοσίους ῥαβδισμοὺς εἰς τὰ νῶτα· φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἔκπληξίν του ὅτε εἶδε τοὺς τρεῖς ὑπηρέτας ἐξομολογουμένους τὴν κλοπήν των. Ὁ μάγος ὅμως τὴν ἔκπληξιν ταύτην δὲν τὴν ἔδειξεν, ἔκαμε τὸν σοβαρόν, τὸν ἄνθρωπόν πού τα εἴξευρεν ὅλα, καὶ τους ἔκαμε νὰ διηγηθοῦν εἰς αὐτὸν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς κλοπῆς.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σῶσέ μας! ἀνεφώνησαν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοφώνως.

— Μή σας μέλη. Μὴν ἀνησυχῆτε. Καὶ λαβὼν τὸν ἀδάμαντα ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν ἐνδιάναν ὅστις τον κατέπιε.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ πυργοδέσποινα ἡτοιμάζετο νὰ ὑποδεχθῇ τὸν μάγον καὶ ηὔχετο ἐκ καρδίας νὰ ἀνευρεθῇ ὁ ἀδάμας της.

Ὅτε ὁ Γρύλλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου τὸν ἀνέμενεν, ἐκίνει τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἔκαμνε καβαλιστικὰ σημεῖα, προσεκάλει τὰ τριακόσια ἑξήκοντα πέντε πνεύματα, ὥστε αὐτὴ ἤρχισε νὰ φοβῆται.

Ἀλλὰ τῇ ἔδωκε θάρρος, εἰπὼν ὅτι διὰ τῶν μέσων τούτων ἤρχετο εἰς συγκοινωνίαν μὲ τὰ πνεύματα. Ἔπειτα δὲ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ τῇ εἴπῃ λεπτομερῶς τί ἀπέγινεν ὁ ἀδάμας.

— Τὸν ἐχάσατε, εἶπε, μίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐβγάζατε τὰ χειρόκτιά σας, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ εἰς τὸ δεῖνα μέρος, μαζὶ μὲ τὴν τάδε κυρία καὶ μαζὶ μὲ τὸν τάδε κύριον· ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰνδιάνους που περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ τον κατέπιε.

Ἡ πυργοδέσποινα κατευχαριστήθη ἀκούσασα ταῦτα· διότι ἦσαν ἀληθῆ ὅλα ὅσα εἶπεν ὁ μάγος. Διέταξε λοιπὸν νὰ φέρωσιν ἐμπρός της τοὺς ἰνδιάνους, ὅτε δὲ συνηθροίσθησαν ὅλοι, ὁ Γρύλλος δείξας ἕνα ἐξ αὐτῶν, ἀνέκραξε

— Ἰδού, κυρία. Διατάξετε ν' ἀνοίξουν τὴν κοιλίαν του καὶ βάζω στοίχημα τὴν ζωήν μου ὅτι μέσα ἐκεῖ θὰ εὕρετε τὸ διαμάντι σας.

Ἡ πυργοδέσποινα διέταξε ν' ἀνοίξωσι τὴν κοιλίαν τοῦ ἰνδιάνου καὶ ὁ ἀδάμας ἀνευρέθη πράγματι.

Ἡ συγκίνησις αὐτῆς ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἀνέκραζε δὲ ἐπανειλημμένως·

— Ὦ! τί μεγάλος μάγος! τί σοφὸς μάγος!

Καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μείνῃ ἀκόμη καὶ τὸν ἐφιλοξένησεν ὡς νὰ ἦτο εὐγενής. Εἰς τὴν τράπεζαν τὸν ἐκάθησε πλησίον της. Εἰς τὰ ἐπιδέρπια ἡ τράπεζα ἦτο τόσον γεμάτη ἀπὸ γλυκύσματα καὶ ὀπωρικὰ ἔξοχα, ὥστε ἐφαίνετο ὡς νὰ κάμπτεται ἀπὸ τὸ βάρος. Καὶ τί θαυμάσιοι εἶναι ἦσαν ἐκεῖνοι!

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἡ πυργοδέσποινα ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου της μέγα βαλάντιον πλῆρες χρυσῶν νομισμάτων καὶ το προσέφερεν εἰς τὸν ξένον της.

Ὁ δὲ μάγος, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἤθελε, τὸ ἔλαβεν ἐπὶ τέλους καὶ ἀφ' οὗ ἔκαμε βαθυτάτας ὑποκλίσεις καὶ ηὐχήθη εὐτυχίαν εἰς τὴν πυργοδέσποιναν, ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ ἀρχοντικοῦ πύργου, φέρων ἐντὸς τοῦ θυλακίου του τὸ σημαντικὸν ποσόν.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ

Εἷς ἔμπορος, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὰ διάφορα φαγώσιμα τὰ ὁποῖα ἐπώλει εἰς τὸ κατάστημά του, κατεσκεύασεν ἀποθήκην, διὰ νὰ τα προφυλάξῃ δὲ ἀπὸ τοὺς ὀξεῖς ὀδόντας τῶν ποντικῶν, φύλακας ἀγρύπνους ἔθεσε τοὺς γάτους του.

Ἐκοιμᾶτο ἥσυχος· διότι οἱ γάτοι ἐφρούρουν μὲ προσοχήν. Ἀλλὰ μεταξὺ αὐτῶν εὑρέθη καὶ εἷς κλέπτης. Τί κάμνει τότε ὁ ἔμπορος; Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπον νὰ εὕρῃ τὸν ἔνοχον καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ καὶ νὰ μὴ πειράξῃ τοὺς ἀθῴους. Ἀλλ' αὐτὸς ἔδειρεν ὅλους τοὺς γάτους; οὗτοι δὲ ἔφυγον ἐκ συμφώνου ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τοῦ ἐμπόρου καὶ οὐδεὶς γάτος ἐφύλαττε πλέον εἰς αὐτήν.

Οἱ ποντικοὶ καθὼς το ἐμυρίσθησαν ἔτρεξαν πρόθυμοι καὶ μετὰ ἕνα μῆνα κατεβρόχθισαν ὅλα τὰ φαγώσιμα τοῦ ἐμπόρου.

[Κατὰ τὸν διάσημον ῥῶσσον μυθογράφον ΚΡΙΛΟΦ]

ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΣΩΤΗΡ

Ὁ Ἰωσὴφ ἦτο μικρὸς βοσκός, ὅστις ἔβοσκεν εἰς τὸ βουνὸν τὸ κοπάδι.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος, ὁ κύριός του, νομίζων ὅτι ὁ καλὸς καιρὸς θὰ διατηρηθῇ μέχρι ἑσπέρας, τὸν διέταξε νὰ ἐκβάλῃ τὰ πρόβατα ἀπὸ τὴν στάνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν κλεισμένα ἀρκετὰς ἡμέρας.

Ὁ Ἰωσὴφ ἐφόρει λεπτὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔσχυον νὰ τον προφυλάξουν ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ ὑπέφερε μεγάλως.

Εἶχε κάμῃ ὅλα τὰ δυνατά του διὰ νὰ ζεσταθῇ, ἔρυσε τὰ δάκτυλά του, ἐκτύπα τοὺς βραχίονάς του τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλον, ἐκτύπα διὰ τῶν ποδῶν του τὸ πάγωμένον ἔδαφος.

Δυστυχῶς ἡ χιὼν ἤρχισε νὰ πίπτῃ κατὰ πυκνὰς νιφάδας, αἱ ὁποῖαι ἔστρωσαν μετ' ὀλίγον παντοῦ κατάλευκον τάπητα.

Ὁ κύριος τοῦ Ἰωσὴφ ἦτο τραχύς· ὁ δὲ μικρὸς βοσκὸς ὅστις τον ἐφοβεῖτο πολύ, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἄνευ τῆς ἀδείας του, ἐκ φόβου μὴ τιμωρηθῇ αὐστηρῶς.

Ἐξηκολούθησεν ἀκόμη ἀρκετὴν ὥραν νὰ βαδίζῃ ἄνω κάτω, κινούμενος ὅσον ἠδύνατο περισσότερον· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠσθάνθη τόσην κόπωσιν ὥστε κατέπεσεν εἰς τὸ ἔδαφος.

Τότε τον κατέλαβε παράδοξος ἀϊμωδίασις, ἥτις τὸν ἐβύθισεν εἰς κατάστασιν πολὺ εὐάρεστον· δὲν ἠσθάνετο πλέον τὸ ψῦχος καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ θερμῆς κλίνης.

Ἐκοιμᾶτο ἤδη ἀπὸ τινων στιγμῶν καὶ ἴσως ἔβλεπε θελκτικὸν ὄνειρον, ὅτε ἔξαφνα ἀφυπνίσθη ἀπὸ ἰσχυρὰν ὤθησιν, ἥτις τον ἔρριψε δέκα βήματα μακράν. Ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του. Εἷς μαῦρος κριός, ἐκεῖνος ὅστις ὠδήγει τὸ ποίμνιον, ἦτο πλησίον του καὶ τὸν παρετήρει μὲ τὸ ταπεινὸν ἦθος ἐνόχου. Ὁ Ἰωσὴφ δὲν ἐβράδυνε διόλου νὰ ἐννοήσῃ πόθεν ἦλθε τὸ κτύπημα τὸ ὁποῖον τον ἐξύπνησεν. Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο τυχαῖον τὸ πρᾶγμα, ἀφ' οὗ δὲ ἔτριψε τὸ ἀλγοῦν σῶμά του, ἐξηπλώθη πάλιν καὶ ἀπεκοιμήθη ἐκ νέου

Ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ βλέπῃ ὄνειρα, ὅτε κτύπημα ἰσχυρότερον ἀκόμη καὶ τοῦ πρώτου τον ἀφύπνισεν. Ὁ κριὸς ἦτο καὶ πάλιν πλησίον του. Ἦτο προφανὲς ὅτι αὐτὸς εἶχεν ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ ὅπως καὶ προηγουμένως. Ἦτο δὲ ἕτοιμος νὰ ἐφορμήσῃ καὶ τρίτην φοράν. Ὁ Ἰωσὴφ ἀγανακτήσας ἐζήτησε διὰ νὰ ἴδῃ τὸν ὀφθαλμῶν του μίαν ῥάβδον διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν ἐχθρόν του· ἀλλ' οὐδὲν ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τάπητος τῆς χιόνος.

Ὁ κριὸς ἐμάντευσε φαίνεται τὰς ἐχθρικὰς διαθέσεις τοῦ Ἰωσὴφ καὶ χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ καιρὸν νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτόν του, ἐφώρμησεν ἐκ νέου κατ' αὐτοῦ καὶ μὲ τόσην δύναμιν ὥστε ὁ δυστυχὴς Ἰωσὴφ ἐτράπη εἰς φυγὴν τρέχων μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του.

Ὁ κριὸς τον κατεδίωκεν, ἡ δὲ ἀγέλη ἀκολουθοῦσα, ὡς συνήθως, τὸν βοσκὸν καὶ τὸν ὁδηγὸν κριόν, ἔτρεχε κατόπιν των μὲ ὁρμήν.

Μεγάλη ἦτο ἡ ἔκπληξις εἰς τὸ κτῆμα ὅτε εἶδον τὸν Ἰωσὴφ τρέχοντα καὶ μετ' αὐτὸν τὸν κριὸν καὶ ἔπειτα τὴν ἀγέλην ὅλην. Ὁ βοσκὸς ἤσθμαινεν, ἐφαίνετο δὲ τεταραγμένος, οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ὑπερμέτρως ἀνοικτοί, αἱ λέξεις ἐξήρχοντο διαμεκομμέναι, ἡ ὅλη του δὲ ἔκφρασις ἐφανέρωνε τρόμον. Ὁ γέρων κριὸς ἠθελε καὶ πάλιν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Ἰωσὴφ, ἂν ὁ κύριός του δὲν ὠδήγει τὸ ποίμνιον εἰς τὴν μάνδραν.

— Ἐεύρεις ὅτι πρέπει νὰ χρεωστῇς μεγάλη χάρι εἰς τὸν κριόν; εἶπεν εἰς τὸν Ἰωφὴφ ἡ σύζυγός τοῦ κυρίου του, ὅτε τὸ παιδίον συνῆλθεν ὀλίγον καὶ ἐξεσαίνετο εἰς τὸ πῦρ τοῦ μαγειρείου.

— Νὰ χρεωστῶ χάρι! ἐπανέλαβε μὲ ἔκπληξιν τὸ παιδίον· γιατὶ μ' ἔδωκε τόσα κτυπήματα καὶ εἶχε σκοπὸν νὰ με σκοτώσῃ;

— Σοῦ ἔκαμε πολὺ μεγάλη χάρι, ἄκουσε τί σου λέγω.

— Μὲ τὰ κτυπήματά του;

— Ναί, γιατὶ δὲν σ' ἄφησε νὰ κοιμηθῇς καὶ σε ἠνάγκασε νὰ τρέξῃς διὰ νὰ γλυτώσῃς. Ἂν ἐκοιμώσουν, μουδιασμένος ἀπὸ τὸ κρύο, δὲν θὰ ξυπνοῦσες ποτέ, δηλαδὴ μπορεῖ νὰ ξυπνοῦσες εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Λοιπὸν γιὰ νὰ με ξυπνήσῃ χύθηκε ἐπάνω μου ὁ κριός;

— Δὲν λέγω αὐτό· ὡς τόσο ὅμως σοῦ ἔσωσε τὴ ζωή.

— Κ' ἐγὼ ποὺ εἶχα 'ς τὸν νοῦ μου νὰ τὸν σπάσω 'ς τὸ ξύλο γιατὶ μ' ἐκτύπησε;

— Θὰ του ἔκαμνες κακὸν ἀντὶ καλοῦ. Εἠμπορεῖ ὁ κριὸς νὰ μὴν εἴξευρε τί ἔκαμνε· ἀλλὰ ὁ Θεὸς μεταχειρίζεται κάποτε μυστηριώδη μέσα διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς σκοπούς του. Εἠμπορεῖ ὁ κριὸς νὰ ἐκρύωνε πολὺ καὶ ἤθελε νὰ σ' ἐξυπνήσῃ γιὰ νὰ πᾷς εἰς τὴν μάνδραν καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ἀγέλην.

— Εἠμπορεῖ, εἶπε συλλογισμένος ὁ Ἰωσήφ. Ἀλλ' ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ ζῷον ἐνόησε τὸν κίνδυνον ὅστις τον ἠπείλει, καὶ ἔκτοτε το ἠγάπησεν ὁλόψυχως.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἔχουν φθάσῃ εἰς τ' αὐτιά σας τὰ κατορθώματα τοῦ Μάρκου;

Εἶνε ἀστεῖος, καὶ δὲν ἀφίνει εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ τοὺς ἄλλους νὰ γελάσουν.

Ἓν ἔτος κ' ἐδῶ εἶνε ἐσωτερικὸς εἰς ἓν ἐκπαιδευτήριον. Μίαν ἡμέραν ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα τοῦ διευθυντοῦ καὶ εἶδε ὅτι ὁ διευθυντὴς δὲν ἦτο ἐκεῖ· ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν ἦτο τὸ ἐπανωφόρι του, εἰς μίαν ἄκραν αἱ παντοῦφλες του, ἀλλοῦ ὁ σκοῦφός του καὶ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τὰ ματογυάλιά του.

Μία ἰδέα ὡσὰν ἀστραπὴ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Μάρκου. Νὰ εὐκαιρία νὰ γελάσουν τὰ παιδιά!

— Θὰ ἔχῃ ἔδγῃ ἔξω νὰ πάῃ 'ς τὴν ἀγορὰ ὁ διευθυντής, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του ὁ Μάρκος· καὶ ἐμβαίνει εἰς τὸ δωμάτιον, ῥίπτει τὸ ἐπανωφόρι εἰς τὴν ῥάγιν του, φορεῖ τὸν σκοῦφον, φορεῖ τὲς παντοῦφλες, φορεῖ τὰ ματογυάλια, παίρνει καὶ ἓν βιβλίον καὶ κάθεται εἰς ἓν κάθισμα.

Ἐκαμώθη τὸν σοβαρόν, ἐκύτταζε ὅπως ὁ διευθυντὴς τάχα καὶ ἐπερίμενε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ περάσουν συμμαθηταί του νὰ τὸν ἰδοῦν εἰς τὴν θέσιν αὐτήν καὶ νὰ γελάσουν.

Νά! ἀκούονται βήματα· οἱ συμμαθηταὶ εἶνε πῶς θὰ γελάσουν!

Πραγματικῶς κάποιοι ἔρχονται· ἀλλὰ δὲν εἶνε παιδιά· εἶνε ὁ διευθυντὴς μὲ ἕνα ἄλλον κύριον καὶ πηγαίνουν εἰς τὸ διευθυντήριον.

Ὅταν ἐπέρασαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν κοιτῶνα, ὁ διευθυντὴς ἐπῆγεν ἐμπρὸς διὰ νὰ σύρῃ τὴν θύραν· καὶ ἐστάθη ἀκίνητος κυττάζων τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον βλέπουν καὶ οἱ μικροὶ ἀναγνῶσταί μας.

Πῶς ἐγέλασαν οἱ συμμαθηταί, πολὺ ἐγέλασαν πραγματικῶς· διότι ὁ διευθυντὴς τοὺς ἐφώναξε ὅλους νὰ τὸν καμαρώσουν εἰς τὴν κωμικὴν θέσιν του.

Μόνον ὁ Μάρκος δὲν ἐγέλασε· μάλιστα αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος που ἔκλαυσε ἀπὸ ὅλους.

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Μὲ τὸ δίκανο 'ς τὸν ὦμο
καὶ μαζί του τὸ σκυλί,
παίρνει ὁ κυνηγὸς τὸ δρόμο
ἐλαφρὸς σὰν τὸ πουλί.

Μπρὸς καὶ πίσω ὁ σκύλος τρέχει,
μπαίνει, βγαίνει 'ς τὰ κλαδιά—
Τί κυνήγι ὁ τόπος ἔχει
καὶ το 'πῆρε μυρωδιά ;

Γάβου, γάβου, τὸ σκυλάκι
μπάμ καὶ μπούμ ὁ κυνηγός,
ἔκανεν ἕνα τουμπάκι
κ' ἔπεσ' ὁ ψτωχὸς λαγός !

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 238).

— Καλὰ παιδιά ! εἶπε μὲ τὸ σύνηθες εἰς αὐτὸν ὀλιγόλογον ὕφος· τὸ μικρὸ εἶνε χαριτωμένο πλασματάκι.

Ἡ μαγείρισσα ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Περίμενε δὰ πρῶτα νὰ ἰδῇς τί ἀξίζουν καὶ ὕστερα 'μιλεῖς' ἔτσι παίρνεις φωτιὰ πάντα σύ. Ἐγὼ δὲν παρατηρῶ συμπαθητικὰ πρόσωπα, θέλω πράγματα !

Καὶ ἡ Μαριάννα ἔσειε μὲ δύναμιν τὴν μεγάλην κουτάλαν.

Μὲ ψυχρότητα παρέθεσε τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, μὴ καταδεχομένη νὰ ῥίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῶν παιδίων· ἔμενε δὲ καὶ σοβαρὰ καὶ ἄκαμπτος ὡς νὰ ἦτον ἀπὸ ξύλον.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἡ θεία Συλβία ἠθέλησε νὰ φέρῃ εἰς τὰ δωμάτιά των τοὺς μικροὺς ταξειδιώτας, οἵτινες ἦσαν κατακουρασμένοι.

Τὰ παιδία ἐφαίνοντο ἔκπληκτα, ἀλλ' ἐσηκώθησαν εὐπειθῶς καὶ ἠκολούθησαν τὴν ἀγαθὴν θείαν των.

Ὁ Παυλάκης ἐξέφρασε φανερὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐσκέπτοντο οἱ ἄλλοι.

— Ὤ, θεία, εἰμποροῦμε νὰ προσμένωμεν ἀκόμη· ἄφησέ μας, σὲ παρακαλοῦμεν νὰ πᾶμε 'ς τὰ κρεββάτια μας ἔκειτα.

— Ἔπειτα ἀπὸ τί ; ἠρώτησεν ὁ λοχαγός.

— Ἔπειτα ἀπὸ τὴν προσευχήν, θεῖε. Ἡ μάμμη την ἔλεγε πάντοτε μαζί μας· ὅτε μας τὴν ἄδειαν νὰ την εἰποῦμε λοιπὸν μαζί σας.

Ὁ γέρων στρατιωτικὸς ἔκλινε σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐγονυπέτησε σωπηλῶς νεύσας εἰς τὸν Ἰάκωβον νὰ εἴπῃ ὑψηλοφώνως τὴν προσευχήν.

Ὁ Ἰάκωβος μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνήν του ἱκέτευσεν ἐν ὀνόματι ὅλων τὸν προστάτην τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἐκεῖνον ὅστις ἀγαπᾷ τόσον τὰ μικρὰ ὥστε διατάσσει καὶ τοὺς μεγάλους νὰ ὁμοιάσωσι πρὸς αὐτά, ἂν θέλωσι ν' ἀποκτήσωσι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ὁ λοχαγός, τὸ μέτωπόν του διὰ τῆς χειρὸς κρατῶν, ἠσθάνετο κἄτι τι εἰς τὴν καρδίαν του, τὸ ὁποῖον ἐξέπλητε καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ἡ ἱκετεύουσα φωνὴ εἰσήρχετο μέχρι τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς του, ἠσθάνετο δὲ ἐλαφρὸν ῥίγος γλυκείας συγκινήσεως.

Δησμονῶν τὴν χιονώδη κόμην του, τὸ γῆρας του, τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, ἐπανέβλεπεν, ἑαυτὸν μικρὸν παιδίον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός του, ἥτις τὸν ἐδίδασκε νὰ προσεύχηται. Ἔπειτα δὲ διερχόμενος διὰ τῆς φαντασίας τὰ ἔτη τὰ ὁποῖα παρῆλθον ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους χρόνους, ἐψιθύριζε κύπτων τὸ μέτωπον.

— Θεέ μου ! πάντοτε ἤμην εὐλαβής, ἀλλὰ σπανίως προσηυχήθην ὅπως ἀπόψε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ὁ Παυλάκης ἀπεκοιμήθη ἐν ᾧ προσηύχετο. Ἡ θεία Συλβία τον ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τον μετέφερεν εἰς τὸ ἐρυθρὸν δωμάτιον, ὅπου τον ἐξέδυσε χωρὶς νὰ τον ἐξυπνήσῃ. Τὸν ἐπλάγιασε δὲ εἰς τὴν μεγάλην κλίνην, τὴν ὁποίαν διεμοιράσθη μετ' αὐτοῦ ὁ Ἰάκωβος· εἰς τὸ πράσινον δωμάτιον κατεκλίθη ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας. Μετ' ὀλίγον δὲ ὕπνος βαθὺς ἔκλειε τὰ βλέφαρα καὶ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν.

Ὅτε ἡ ἀγαθὴ θεία ἐκ τῆς ἡσύχου καὶ κανονικῆς ἀναπνοῆς τῶν παιδίων ἐβεβαιώθη ὅτι ἐκοιμῶντο ἡσύχως, κατέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον ὅπου ὁ λοχαγὸς ἐκάπνιζε βαδίζων ἄνω καὶ κάτω

— Αἴ, λοιπόν, Συλβία, εἶπε σταματήσας αἰφνιδίως πρὸ τῆς εἰσελθούσης ἀδελφῆς του, σ' ἐκούρασε πολὺ τὸ πλάγιασμα τῶν παιδιῶν ; δὲν εἶνε μικρὴ δουλειὰ νὰ πλαγιάσῃς τέσσαρα ἀγόρια εἰς τὰ κρεββάτια των.

— Νά με κουράσῃ ! ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ ἀγαθὴ θεία· δὲν εἰξεύρω πῶς φέρονται τὰ καλοαναθρεμμένα παιδιὰ καὶ οὔτε ἔχω ὄρεξιν νὰ τὸ μάθω. Ἀλλὰ τὰ 'δικά μας—καὶ ἡ ἀγαθὴ Συλβία ἐτόνισε πολὺ τὴν λέξιν ταύτην—δὲν ὁμοιάζουν διόλου μὲ τὰ κακὰ αὐτὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα βασανίζουν τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς των. Ὁ μικρὸς Παῦλος εἶχεν ἀποκοιμηθῆ καὶ δὲν ἐκινήθη διόλου· ὁ Ἰάκωβος, μὲ τρόπον ὁ ὁποῖος πολὺ με συνεκίνησε, ἐπλάγιασε πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ του. Μεῖνε ἥσυχη, θεία, μοὶ εἶπε, ἐγὼ θὰ φροντίζω γιὰ τὸν Παυλάκη. Ὅταν ἐμβῆκα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Ἀνδρέα, εἶδα μὲ μεγάλην μου ἔκπληξιν ὅτι εἶχαν βγάλῃ τὰ φορέματά των, καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ πλαγιάσουν καὶ ἐπερίμεναν μόνον νὰ με καλὴν νυκτήσουν· τὰ ἐνδύματά των τὰ ἔβαλα μὲ πολλὴν προσοχὴν ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν. Τὸ ἐφίλησα μὲ ὅλην τὴν καρδιά μου τὰ καϊμένα τὰ μικρά. Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, Ἱερώνυμε, τ' ἀγάπησα κηόλας τὰ παιδιὰ αὐτά.

— Αἴ, αἴ ! κ' ἐγὼ σὰν νἄρχισα νὰ τ' ἀγαπῶ· ἀλλ' ἂς προσμείνωμεν ἀκόμη· παρετήρησες τὴν ὁμοιότητα τοῦ μεγαλυτέρου μὲ τὸν ἀδελφόν μας ;

— Ἀλήθεια, καταπληκτικὴ ὁμοιότης· ὅταν πρωτοεῖδα τὸ παιδὶ αὐτὸ συνεκινήθην· καὶ ὁ Παυλάκης ! τί χαριτωμένο παιδάκι ! καὶ μὲ τί χάριν μοῦ ἐζήτησε νὰ εἴπουν τὰ παιδιὰ μαζί μας τὴν προσευχήν των.

— Πραγματικῶς· πολλὰ ἔτη ἐπέρασε τώρα ἀφ' ὅτου ἡ καρδία μου δὲν ἐδονήθη σίσθη ὅπως τώρα. Εἰξεύρεις τί φρονῶ; πρόσεξεν ὁ λοχαγὸς διὰ νὰ μεταβάλῃ τὸ θέμα, διότι αὐτὸ τον συνεκίνει· δὲν θὰ τὰ πάγω ἀπὸ αὔριον εἰς τὸ σχολεῖον· πρέπει κάμποσες ἡμέρες νὰ ξεκουρασθοῦν τὰ καϊμένα. Σήμερα εἶνε Τρίτη· Τὴν Κυριακὴ πού μας ἔρχεται θὰ πᾶμε εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας θὰ τα παρουσιάσω εἰς τὸν διδάσκαλόν των. Τί λέγεις ;

Φυσικώτατα ἡ θεία Συλβία, ἥτις δὲν δε πάντοτε τόσην σπουδαιότητα εἰς τὴν γνώμην τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐπεδοκίμασε τὴν ἀπόφασίν του.

Ἐν ᾧ αὐτὰ ἀπεφασίζοντο ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ ἐκοιμῶντο καὶ ὁ νοῦς των ἐταξίδευεν εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων.

Τὴν ἐπαύριον ὁ μικρὸς Παῦλος ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς του δὲν ἤξευρε πῦ εὑρίσκετο. Ἡ μεγάλη ἐκείνη κλίνη, κεκαλυμμένη μὲ κόκκινα παραπετάσματα, τῷ ἐφαίνετο ὁμοία πρὸς ἐκείνην ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς ἄσυλον εἰς τοὺς ἐπτὰ υἱοὺς τοῦ ξυλοκόπου ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ δράκου.

Χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν ἔκπληξίν του, ὅπως θὰ ἔκαμνε ἄλλα παιδία, ὁ Ἰάκωβος ἐξήγησεν ἡσυχως εἰς τὸν ἀδελφόν του ποῦ ἦτο καὶ διατί εὑρίσκετο ἐκεῖ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀφυπνίσθησαν ὁμοίως εἰς τῷ πρασίνῳ δωματίῳ καὶ ἐνεδύθησαν σπουδῇ. Ἐπρόσεξαν πολὺ ἐν ᾧ ἐνεδύοντο νὰ μὴ λερώσουν μὲ πιτυλίσματα τὰ ἔπιπλα. Ἐκόμβωναν τοὺς ἐπενδύτας των ὅτε ἡ θεία Συλβία εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι τὰ παιδία εἶχον ἤδη ἐνδυθῆ. Ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἐνδύσῃ ὁμοίως τὸν μικρὸν Παῦλον, ἔμενε δὲ μόνον νὰ καταβοῦν εἰς τὸν κῆπον ὅπου ἔμελλε νὰ παρατεθῇ τὸ πρόγευμα.

— Καλὴ 'μέρα, θεῖε· ἐπέρασες καλὴν νύκτα ; εἶπον τέσσαρες φωναὶ συγχρόνως εἰς τὸν γηραιὸν στρατιωτικόν !

Ὁ λοχαγὸς ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὰ τέσσαρα παιδία.

— Συπνοῦμε πρωί, καθὼς βλέπω, εἶπε· τόσῳ τὸ καλλίτερον· διότι ὁ κανὼν αὐτὸς ἰσχύει ἐδῶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Μοῦ φαίνεται πὼς σας ἀρέσει ὁ κῆπος, ἐπρόσθεσεν ὁ γέρων, βλέπων τοὺς ἀνεψιούς του νὰ δεικνύουν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον τὰ εὐωδιῶντα ἄνθη, τὴν πρασίνην χλόην ἥτις διεστίζετο ἀπὸ μαργαρίτας, καὶ τὴν μικρὰν δεξαμενὴν ὅπου ἐκολύμβων ὠραῖα χρυσόψαρα μετ' εὐκινησίας.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 239)

«Ὅτε ἐξύπνησα τὸ πρωί, ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατείλῃ, οἱ δὲ μαῦροι μου ἀκολουθοῦντο εἰς τὸ νὰ προετοιμάσουν τὸ πρωϊνόν των πρόγευμα. Γρήγορα ἀνεπήδησα, ἀφ' οὗ δὲ ἐπρογευματίσαμεν ἐξεκινήσαμεν, καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμὸν ὅπου ἐγὼ καὶ οἱ συνοδοί μου ἐγίναμεν δεκτοὶ μὲ μεγάλην φιλοξενίαν καὶ εὕρομεν μεγάλην ἀναπαύσιν.

Δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω πόσην εὐχαρίστησιν ἠσθάνθην εὑρεθεὶς καὶ πάλιν ἐκεῖ ἀφοῦ πεπολιτισμένων ἀνθρώπων. Ἐν τούτοις ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσω καὶ ἐξεκίνησα τὸ ταχύτερον διευθυνόμενος εἰς Παγκάνι.

Τὴν ἑσπέραν ἐφθάσαμεν εἰς χωρίον μαύρων, τοῦ ὁποίου οἱ οὐλότριχες κάτοικοι ὑπεδέχθησαν ἡμᾶς φιλοξένως. Εἷς γέρων, ἀρχηγὸς κατὰ τὸ φαινόμενον, μοὶ προσέφερε τὴν καλύβην του ὡς κατάλυμα· ἐγὼ οὐ ὅμως ἔρριψα ἓν βλέμμα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς τὸ ἀκάθαρτον, ἠρνήθην μετ' εὐχαριστιῶν νὰ καταλύσω ἐντὸς αὐτῆς καὶ ἐπροτίμησα νὰ διανυκτερεύσω εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ ἐκοιμήθην πολὺ καλλίτερα ὑπὸ τὸν ἔναστρον οὐρανὸν ἢ ἐντὸς αὐτῆς. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἐφθάσαμεν τέλος εἰς Παγκάνι, ὅπου μᾶς περιέμενον δύο κύριοι παρὰ τὰς φυτείας τοῦ καπνοῦ τῆς ἑταιρείας τῆς ὁποίας ἤμην ὑπάλληλος. Τώρα ἡ ὁδοιπορία ἦτο πλέον εὐχάριστος. Εἰς τὴν Λέβην εὗρον ἔνθερμον ὑποδοχὴν ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἑταιρείας· τὰς πρώτας ἡμέρας δὲν ἔκαμνον τίποτε, διὰ νὰ ἀναπαυθῶ καὶ συνηθίσω τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς ἐδῶ ζωῆς. Θὰ ἀπορήσετε ἂν σας εἴπω ὅτι καὶ ἐδῶ φύονται τὰ αὐτὰ χορταρικὰ ὅπως καὶ αὐτοῦ, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι εἶνε μεγαλείτερα καὶ ὡραιότερα· ἀλλ' ἡ καλλιέργειά των εἰς τοῦτο τὸ κλῖμα ἀπαιτεῖ πολλὴν προσοχήν, πολλοὶ δὲ μαῦροι φροντίζουν ἀποκλειστικῶς περὶ αὐτῶν. Πρέπει πρὸς τὸ βράδυ νὰ ποτίζωνται πολύ· πρὶν ἀρχίσῃ ἡ θερμότης πρέπει νὰ καλύπτωνται μὲ λεπτὰς φιάθας, εἰδεμὴ αἱ φλογεραὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καταπαίουσιν αὐτά.

Τώρα χάριν τῶν ἀγαπητῶν μου ἀνεψιῶν θὰ διηγηθῶ μίαν κυνηγετικὴν περιπέτειαν, ἡ ὁποία μοι συνέβη, καὶ ἡ ὁποία ἠδύνατο νὰ ἔχῃ πολὺ δυσαρέστους δι' ἐμὲ συνεπείας.

Μίαν φορὰν εἶχα ὑπάγῃ εἰς κυνήγιον μελεαγρίδων μὲ τὸν υἱόν τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἑταιρείας, εἶχα δὲ εὐχαριστηθῆ τὰ μέγιστα. Βραδύτερον ἠθέλησα νὰ ὑπάγω καὶ μόνος, ἐπειδὴ δὲ τὸ δάσος ἐξετείνετο ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὰς φυτείας, ἐνόμισα ὅτι δὲν εἶχα ἀνάγκην κανενὸς ὁδηγοῦ. Προμηθευθεὶς πυριτιδοβολὰς καὶ τροφὰς ἀφθόνους, ἐξεκίνησα φαιδρός. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἤμην τυχηρός· δὲν εὕρισκα καμμίαν μελεαγρίδα, ἂν καὶ ἤκουα πολὺ πλησίον μου τὴν ἰδιαιτέραν κραυγήν, τὴν ὁποίαν ἐκβάλλουν τὰ πτηνὰ αὐτά. Ἐκ τοῦ πολλοῦ μου ζήλου ἐπροχώρησα βαθέως εἰς τὸ δάσος, ἐσκέφθην δὲ νὰ ἐπιστρέψω μόνον ὅτε ἔξαφνα καὶ διὰ μιᾶς ἐνύκτωσε. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιλύκη, τὸ κοινῶς λεγόμενον σουροὺπωμα, ὀλίγας δύσῃ ὁ ἥλιος εὐθὺς νυκτώνει.

Δὲν ἤξευρα ποῦ εὑρισκόμην, ἀφ' οὗ δὲ ἔτρεξα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀρκετὴν ὥραν ἐπείσθην ὅτι τοῦτο εἰς οὐδὲν θὰ με ὠφέλει, καὶ ἀπεφάσισα νὰ διανυκτερεύσω εἰς τὸ δάσος. Εἰς τὴν γυμνὴν πεδιάδα δὲν ἤθελον νὰ μείνω, διότι ἐφοβούμην μήπως τὴν νύκτα ἐπιπέσωσι κατ' ἐμοῦ τὰ ἄγρια θηρία· ἐζήτησα κατάλληλον δένδρον διὰ ν' ἀναρριχηθῶ ἐπ' αὐτοῦ· εὗρον δὲ λεπτὸν καὶ ὄχι πολὺ ὑψηλὸν φοίνικα καὶ ἀνέβην εἰς αὐτόν.

Πολὺ με ὠφέλησε τὸ ὅτι εἶχα ἀσκηθῆ πολὺ εἰς τὴν γυμναστικήν· ἔφθασα λοιπὸν εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου χωρὶς πολὺν κόπον καὶ ἐκάθησα ὅπως εἰμπόρεσα καλλίτερα. Διὰ νὰ μὴ κρημνισθῶ κάτω, ἂν συνέβαινε ν' ἀποκοιμηθῶ, ἐδέθην εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου μὲ τὸν ἱμάντα τοῦ ὅπλου μου. Δὲν δύναμαι βεβαίως νὰ διϊσχυρισθῶ ὅτι ἡ θέσις μου ἦτο πολὺ εὐάρεστος, ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως, ἠρκούμην συλλογιζόμενος ὅτι εὑρισκόμην ἐν ἀσφαλείᾳ.

Μετενόσουν μόνον ὅτι δὲν ἐπῆρα μαζί μου καὶ τὸν μανδύαν μου, διότι ἦτο ψῦχος, καὶ ἐκρύωνα πολύ, μὲ τρόμον δὲ ἐσυλλογιζόμην πόσας ὥρας ἔπρεπε νὰ περάσω εἰς τὴν ὀχληρὰν θέσιν μου, μέχρις ὅτου ἐξημερώσῃ.

Ἔξαφνα—ῥίγος διῆλθε διὰ τῶν φλεβῶν μου—φοβερὸς βρυχηθμὸς ἀντήχησεν ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός. Κρατήσας τὴν ἀναπνοήν μου ἀφιγκραζόμην· ὁ βρυχηθμὸς ἐπανελήφθη καὶ πάλιν καὶ πλησιέστερον. Πόσον ἐμακάρισα τὸν ἑαυτόν μου ὅτι δὲν περιεφερόμην ἀσκόπως εἰς τὸ δάσος, εἰδεμὴ θὰ με κατέτρωγεν ἀφεύκτως ὁ φοβερὸς λέων. Τὸ σκότος ἦτο ἀδιαπέραστον ἐντὸς τοῦ δάσους.

Εἶχε τάχα ὀσφρανθῇ ἀνθρωπίνην σάρκα τὸ θηρίον, ἢ περιεφέρετο ἁπλῶς ζητοῦν τροφήν ; Καὶ πάλιν ἀντήχησεν ἡ φοβερὰ φωνή του, τὴν ὁποίαν ἐπανέλαβεν ἡ ἠχώ. Σᾶς βεβαιῶ, ἀνεψιοί μου, ὅτι πολὺ ὀλίγον εὐχάριστος ἦτο ἡ θέσις μου· νὰ εὑρίσκωμαι εἰς τὸ πυκνὸν σκότος ἐνώπιον λέοντος, τὸν ὁποῖον ὅμως μόνον εἰς ἓν θηριοτροφεῖον εἶχον ἴδῃ.

Ἡ καρδία μου ἐκτύπα—πρέπει νὰ ὁμολογήσω τοῦτο, καὶ ἂς χάσω ὀλίγον τὴν ἐκτίμησιν τῶν μικρῶν μου ἀνεψιῶν—ἐπερίμενα πῶς θὰ τελειώσουν τὰ πράγματα.

Καὶ πάλιν πλήρης ἡσυχία ἐπεκράτησε μετὰ τὸν τελευταῖον βρυχηθμὸν ἐσιώπησεν ὁ λέων. Ἐπλησίαζεν εἰς τὸ καταφύγιόν μου ; Ἐτέντωσα ὅσον ἠδυνάμην τὴν προσοχήν μου διὰ ν' ἀκούσω· καὶ πράγματι εἰς τριγμὸς κλάδων κατ' ἀρχὰς ἀπομεμακρυσμένος, ἔπειτα πλησιέστερος μοὶ ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσίν του. Ἔπειτα δὲ ἔφυγε μὲ ὁρμὴν ἐκ τοῦ δάσους· ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἦτο τοῦτο τὸ βαρὺ σῶμα τοῦ λέοντος. Καὶ πάλιν ἐπῆλθε πλήρης σιωπή. Ἴσως ἦτο δορκάς τις, ἡ ὁποία τρομάξασα ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοῦ λέοντος, ἐζήτησε καταφύγιον εἰς τὸ σύνδενδρον ἐκεῖνο μέρος. Ποῦ νὰ ἦτο ἄραγε τὸ φοβερὸν θηρίον ; εἰς ἀπάντησιν ἀντήχησεν ὁ βρυχηθμός του, ἀλλὰ μακρόθεν.

Ἐλαφρυνθεὶς ἀνέπνευσα· ἐπειδὴ δὲ μετὰ ταῦτα ἔγινε πλήρης σιωπή, αἱ σκέψεις μου ἐστράφησαν πρὸς τὸ ἄτομόν μου. Ἀρά γε δὲν παρετήρησαν εἰς τὴν φυτείαν τὴν ἀπουσίαν μου ; Ἴσως ἐξῆλθον εἰς ἀναζήτησίν μου. Τότε μοὶ ἐπῆλθεν ἔξαφνα μία ἰδέα. Ἥρπασα τὸ ὅπλον μου καὶ ἐπυροβόλησα. Μετ' ὀλίγον μοὶ ἀπήντησαν, ἐγὼ δὲ ἐξέβαλον κραυγὴν χαρᾶς· ἐπυροβόλησα καὶ πάλιν καὶ ἔλαβα καὶ πάλιν ἀπήντησιν. Ἐγέμισα τὸ ὅπλον μου ἐκ νέου καὶ ἐπυροβόλουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ νὰ δείξω εἰς τοὺς ζητοῦντάς με ποίαν διεύθυνσιν ἔπρεπε νὰ λάβουν διὰ νὰ με εὕρουν. Μετ' ὀλίγον εἶδα φῶτα νὰ λάμπουν διὰ μέσου τοῦ σκότους. Ἐφώναξα δυνατά, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν δύο ὑπάλληλοι καὶ δύο μαῦροι κρατοῦντες πυρσούς.

Κατέβην λοιπὸν ἐκ τοῦ καταφυγίου μου καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸ κτῆμα τῆς φυτείας, δοξάζων τὸν Θεὸν ὅτι εὐθηνά την ἐγλύτωσα. Ἡ σιγὴ καὶ τὸ ψῦχος τῆς νυκτὸς μοὶ ἐπροξένησαν σφοδρὸν πυρετόν· καὶ ἰατρεύθην μὲν ἐντελῶς ἀπ' αὐτόν, ἀλλὰ δὲν πηγαίνω πλέον μόνος μου εἰς τὸ κυνήγιον πρὶν γνωρίσω καλὰ τὰ μέρη.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΑΡΙΕΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐπῆγε τὸν περασμένον χειμῶνα εἴς τινα παιδικὸν χορὸν καὶ ὅταν ἀπεράσισε νὰ ἀπέλθῃ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην τὸ ἐπανωφόριόν του.

— Ὁ ἀριθμός σας; τοῦ λέγει ὁ ὑπηρέτης.

— Ὁ ἀριθμός μου; Κύτταξε εἰς τὴν τσέπην τοῦ ἐπανωφορίου μου· ἐκεῖ τον ἔβαλα διὰ νὰ μή τον χάσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Βόλιωνου.

* * *

Ὁ θεῖος πρὸς τὸν μικρὸν ἀνεψιόν του, ὅστις πρώτην φορὰν ἐπῆγε εἰς τὸ σχολεῖον:

— Ἔ, Γιαννάκη, πῶς σοῦ ἐφάνη εἰς τὸ σχολεῖον;

Γιαννάκης. Παντοῦ, θεῖε μου, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.... Καὶ 'ς τὸ σπίτι πέφτει ξύλο καὶ 'ς τὸ σχολεῖο ξύλο πέφτει.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Σ. Λόντου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 19 Σεπτεμβρίου.

671. Λεξίγριφος.

Σὺ εἶσαι, σὺ ὁ ἴδιος τὸ πρῶτόν μου στοιχεῖον.
Σ' τὸ δεύτερον ὁ νικητὴς λαμβάνει τὸ βραβεῖον.
Σ' τὸ πρόσωπόν σου, φίλε μου, τὸ ὅλον μου θὰ [εὕρῃς,
Γιατ' εἶνε τόσον εὔκολον που βέβαιά το ξεύρεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τόξου τοῦ Φοίβου.

675. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον ἀριθμητικόν, νῆσος τὸ δεύτερόν μου,
καὶ εἶδος ἀγωνίσματος εἶνε το σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

676. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε ρῶ καὶ βάλε γά
καὶ εὐθὺς γοργὰ γοργὰ
τὸ ρυάκι θὰ ἀρχίσῃ
τὴν κοιλιά σου νὰ γεμίσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουρείου Ἵππου.

677. Στοιχειόγριφος.

Ἥρως τοῦ Μαραθῶνος ἂν τὰ τρία ἀποβάλῃς ἀρχικά, εἰς δένδρον μέγα παρευθὺς τον μετα- [βάλλεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

678-681 Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις: βόας, Ἅδης, λόγος, φακή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαιτχόβου.

682. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

Λέων βάτραχον θορυβωδῶς κράζοντα ἰδών, κατεπάτησεν αὐτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ὑψηλάντου.

683. Ἥτα.

+ . . . +
+ . . . +
+ + + + +
+ . . . +
+ . . . +

Ἀντικατάστησον διὰ γραμμάτων τοὺς σταυροὺς οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκεται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πρὸς τ' ἀριστερὰ καθέτῳ γραμμῇ ὄνομα ἀσθενείας, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ ὄνομα πατρὸς ἀρχαίου ἥρωος, ἐν δὲ τῇ ὁριζοντίῳ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης. Ἀντὶ δὲ τῶν στιγμῶν νὰ τεθῶσι γράμματα ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται τὰ ἑξῆς: 1) Χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 2) Κάτοικοι χώρας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 3) Ῥῆμα. 4) Πόλις τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλπίδος Κ. Ἀνεστασιάδου.

684. Πυραμίς.

+
. + .
. . + . .
. . . + . . .

Οἱ μὲν σταυροὶ νὰ ἀντικαταστα- θῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, αἱ δὲ ἐξ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ ἀποτελῶσι τὸ ὄνομα ζῴου, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ρωμαῖον στρατηγόν, καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν δύο σύνδεσμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπέρου.

685. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεᾶς.

1, Περίφημος φιλόσοφος. 2, Πορθμός. 3, Μέλος τοῦ σώματος. 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5, Θεὸς τῆς Μυθολογίας. 6, Χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 7, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 8, Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς. 9. Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλειώνδα τοῦ Θηβαίου.

686. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

1, Κόλπος τῆς Ἑλλάδος. 2, Πορθμός. 3, Ἀρχαῖος μουσικός. 4, Ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου.

687. Ἐλλιποσύμφωνον.

ου-εου-η-αωη-ει-ο-εα-οηει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βενιζελείου Πουλίου.

688. Φωνηεντόλιπον.

Μνντν-δλον-σμδος-πντς-τχς-σχρτρ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Α. Χρηστοφίδου.

689. Γρῖφος.

ΕΝ / ΙΑ — τέχνας — Η / Νῷ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς Ι Ἰουλίου ἐ. ἔ.

561. Βραχίων, χιών.—**562.** Τὸ χειρόκτιον. —**563.** Ὁ ὕπνος.—**564.** Παχεῖα γαστὴρ κρεπτὸν οὐ τίκτει νοῦν. [Ἀναγινώσκομεν καθέτως τὰς δύο τελευταίας στήλας ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, τὰς δύο μεσαίας ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰς δύο πρώτας ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

565. ΠΑΛΑΙ — **566.**

ΠΑΛΑΙ	Α Α Α
ΑΔΑΝΑ	Λ Γ Ι
ΛΑΓΩΣ	ΚΧΚ
ΑΝΩΘΙ	ΑΓΧΙΣΗΣ
ΙΑΣΙΣ	ΛΑΘ
	Ι Λ Ε
	Κ Η Λ

567. Ὁ ἀριθμὸς 3704.—**568.** Μικρὰ βροχὴ κόπτει μέγαν ἄνεμον.— **569-570.** 1, Ὑψηλάντης. 2, Ὄξος.— **571-572.** 1, *Τυρός*, Τύρος, Πύρρος, Πάρος, πάγος, ἄγος, Ἄργος, ἄρχος. 2, *Γάλα*, ἄλλα, ὅλας, ἄλλος, ὅλος, ὄνος, οἶνος.— **573-577.** Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τῆς διφθόγγου οι, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶναι: ἄποικος, οἶνος, οἴησις, μοῖρα, οἴκτρος.— **578.** ΚΥΘΗΡΑ (1, ΚΥδωνίαι. 2, ΘΗρα, 3, ΡΑψάνη).—**579.** ΑΘΗΝΑ, ΙΑΣΩΝ (1, Αθῆναι. 2, ΘήρΑ. 3, ΗρακλῆΣ. 4, ΝηλΩ. 5, ΔηδώΝ).—**580.** ΜΑΡΑΘΩΝ (1, ΑαΜία. 2, ΜηνΑχον. 3, ΣύΡος. 4, ΟύρΑλία. 5, ΠυΘία. 6, ΚΩς. 7, ΙωάΝνης).—**581** Ἡ παιδεία τὰ πάντα πρᾶύνει—ὡς τὸ ὕδωρ τὸ πῦρ κατασβύνει —**582** Μειράκιον πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον χρυσοῦν ἔχει ἀνδράποδον.—**583** Ἀφαιρουμένων ὅλων τῶν ν ἀναγινώσκεται ἡ παροιμία: ὅποιος φυλάει τὰ βάγια του ἔχει τὰ μισά.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑι ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Τώρα, εἰς τὰς διακοπάς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπωσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Τίς γονεὺς δὲν θὰ προτιμήσῃ τὴν «Διάπλασιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλῆ τέκνα του, ἀφοῦ ὄχι μόνον τερπνότερον καὶ καταλληλότερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθηνότερον;—Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἕκαστος

προσφέρονται τώρα εἰς τιμὴν ἀπιστεύτως εὐθηνήν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ —ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν—

οἱ ἑξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»:

4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ **1ου, 3ου, 12ου, 13ου** καὶ **14ου** τόμου πρὸς **φρ. 2,50**—τοῦ **10ου φρ. 4**—καὶ τοῦ **2ου φρ. 10.**

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», **ὧν ἕκαστος κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων 192,** ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερδένιον, ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. —Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῷ.—Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, ἐν τῷ 20ῷ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21.—Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. —Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ρobινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (*Δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους*) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθεῖαν:

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον,

Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου, ἀριθ. 119.

Εἰς Ἀθήνας

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1695—8771.